

Met Essence College bomen planten in de Sahara, februari 2011

Op 24 februari 2011 vertrokken wij vanuit Amsterdam naar de Koningsstad Fez. De stilte van deze prachtige stad op de vrijdag ochtend tijdens de stadswandeling, was voor ons een cadeautje. De normale drukte gedurende de weekdays was er nu niet omdat het een weekend was in deze heilige stad. We konden genieten van het prachtige zonlicht dat in de medina scheen terwijl wij door de nauwe straatjes liepen onder leiding van onze gids Lahcen. Tijdens de lunch haalde Bart het boekje "De Kleine Prins" te voorschijn om een stukje aan ons voor te lezen. Als een rode draad tijdens onze reis werd er vanaf dit moment elke dag een stukje voorgelezen. Tussen 27 februari en 2 maart reden wij door de prachtige landschap tussen Fez en het zuiden van Marokko. Wij passeerde prachtige cederhout bossen, zochten naar trilobites (fossilen) en prehistorische rotstekeningen. Wij reden per jeep door prachtige natuurgebieden en uiteindelijk eindigde deze bijzondere tocht aan de rand van de Sahara in het dorpje M'hamid El Ghizlane.

Vanuit het dorpje M'hamid vertrokken wij en hebben wij drie dagen lang lopend of rijdend op een dromedaris het ritme van de woestijn gevolgd. Onze begeleiders kwamen uit het gebied en samen met hen beleefden wij het leven op een manier zoals de traditionele nomaden stammen dit al eeuwen deden. Zelfs ons brood werd gebakken in hete zand. Iedereen raakte los van de hedendaagse hectiek en genoot van de rust die nog te vinden was tussen de zandduinen. Op de laatste dag van de trekking arriveerden wij in het dorpje Oulad Mhia waar bomenman Abdel Ali, van Stichting Sahara Roots, ons stond op te wachten. Helemaal ontroerd was hij toen hij heel trots zijn nieuwe

aanwinst aan ons liet zien: zijn nieuwe tanden! Toen ondergetekende hier afgelopen november voor het laatst was beloofde ik om hem hiermee financieel te helpen en nu was het toch gelukt ook dankzij Halim Sbai die zich ervoor heeft ingezet.

Wij werden naar het huis van Abdel Ali en zijn familie geleid. Het was goed te zien dat langzaam maar zeker er positieve veranderingen in het dorpje plaats vinden. Door ons bomen project komen er meer toeristen per kameel langs. de bevolking is zeer gastvrij en nodigt hen uit voor een kopje thee en een bezoek aan het dorpje. Soms wordt er ook geluncht waar voor ook betaald wordt en er ontstaat een micro- economisch bedrijfje waarvan de bewoners van het dorpje profiteren. Er is nu elektriciteit, een wc, (al is er nog geen stromend water) een ijskastje en de mensen hier hebben het gevoel dat ze weer een

beetje vooruitgaan, ze zijn trots op wat ze presteren. Beetje bij beetje krijgen ze het gevoel dat ze niet vergeten zijn worden.

Rachida, een nichtje van Abdel Ali, maakte voor ons heerlijke couscous klaar en terwijl wij op haar wachten, versierden wij de labels voor de Essence bomen die in de late middag geplant zouden worden. Toen de zon eenmaal wat van haar warmte verloren had, gingen we weer naar buiten samen met de zoontjes van Abdel Ali. Ook een aantal vriendjes kwamen ons helpen. Zo'n 52 Tamarisk "grafts" zouden geplant worden tussen de nu al groeiende bomen. Ik was zeer benieuwd hoe de reactie van Jan zou zijn. Hij was aanwezig toen wij in februari 2009 ook boompjes hebben geplant en sindsdien was hij niet meer terug

geweest. Hij was aangenaam verrast door de staat van de overlevende bomen die er nu stonden waarvan een aantal boven de 1 ½ meter waren! Ook wees hij erop dat onze "groene muur" daadwerkelijk al begonnen was: aan de ene kant zag je duidelijk een ophoping van zand en aan de kant van het dorpje was geen ophoping. Dit was het begin van ons gevecht met het verwoestijning van deze kleine oase dorpje! Het geeft ons moed om hiermee ook door te gaan.

Samen met alle aanwezigen hebben wij onze 52 tamarisk "grafts" eerbiedig in de grond gezet volgens de traditionele manier, samen met Abdel Ali en kinderen van het dorp. Abdel Ali is nu weer verantwoordelijk om te zorgen dat er leven in deze grafts gaan komen en zal ze vooral in het begin elke dag bewateren. Vanuit een waterput haalt hij, met jerrycans, het zoutige water (dat niet geschikt is om te drinken). Gelukkig heeft de tamarisk hier geen probleem mee. Per ezel vervoert hij de jerrycans naar het boomplant gebied toe. Zeker in het begin is het een enorm werk, vooral nu de zomermaanden er weer aankomen. De prille wortels moeten ver zoeken voor een beetje water dat zo'n 15 meter diep onder de aarde te vinden is.

Tijdens een prachtige zonsondergang wandelde wij naar onze laatste overnachtingsplek in de woestijn: Bivouac "Le Petit Prince".

Om dit woestijnkamp heen waren de eerste "Groasis Waterboxxen" geplaatst door Cora en ondergetekende in oktober 2010 en wij waren zeer benieuwd hoe de stekken in deze boxen er nu bijstonden. Wij hadden ze hier geplaatst zodat er goed opgelet kon worden. Bovendien waren deze tamarisk "grafts" geplant op een moderne manier, namelijk in Groasis Waterboxxen. Een grote verrassing stond ons te wachten: elke waterbox had een ent met groene sprietjes, soms wel twee! Het was begin maart 2011 en er was nu al een prachtig resultaat geboekt. Wat waren wij trots! Zeer tevreden dat dit experiment ook ons zal helpen om de overlevingskansen van onze bomen te verhogen, liepen wij het woestijnkamp binnen om te genieten van onze laatste avond in

de woestijn.

- De woestijn is mooi, zei hij...

En dat was waar. Ik heb altijd van de woestijn gehouden. Men gaat op een duin zitten. Men ziet niets en hoort niets. En toch straalt er iets in de stilte ...

- De woestijn zo mooi doordat er ergens een put verborgen is, zei de kleine prins.

Tot mijn verbazing begreep ik ineens die geheimzinnige uitstraling van het zand. Toen ik een klein jongetje was, woonde ik in een oud huis waarvan de legende zei dat er daar een schat begraven lag. Niemand had hem wel ooit ontdekt of er zelfs naar gezocht. Maar hij betoverde het hele huis. Mijn huis verborg een geheim in de diepte van zijn hart.

-Ja, zei ik tegen het prinsje, of het nu een huis is, de sterren of de woestijn -hun werkelijke schoonheid is onzichtbaar. (uit: Le Petit Prince - Antoine de Saint-Exupéry)

Heel veel dank aan iedereen die mee geweest is met deze bijzondere reis.

Ook dank aan Valerius Reizen te Amsterdam voor het organiseren van deze reis.

Wanda Hebly, Stichting Sahara-Roots, 30 mei 2011